

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Efter at Danmark ved en den 7. Juni 1922 ratificeret Traktat havde overtaget en efter dets Skøn bestemt, fyldestgørende Forsørgelse af de militære Invalider og saadannes efterladte i de sønderjydske Landsdele, blev det fundet naturligt, at den midlertidige Lov om Invalideunderstøttelse af 1. December 1920, der væsentlig henviser til den den 5. Maj 1920 gældende, i øvrigt allerede forældede, tyske Invalidelovgivning, afløstes af en Lov, der dels direkte fastsætter de danske Regler, der skal gælde, dels bringer disse i Overensstemmelse med den øvrige danske Invalidelovgivning, for saa vidt dette efter det foreliggende Grundlag overhovedet er muligt.

Der forelagdes derfor i afvigte Rigsdagssamling i Folketinget Forslag til saadan Lov, men dette Forslag naaede ikke til 2den Behandling. Forslaget fremsættes nu paa ny væsentlig i samme Skikkelse, kun med nogle redaktionelle og supplerende Bestemmelser, for hvilke der nedenfor gøres Rede, for saa vidt de ikke forstaaes uden Kommentar.

Til § 1.

Denne Paragraf bestemmer Kredsen af dem, der overhovedet kommer i Betragtning. Foruden de hidtidige er i Paragrafens 3die Stykke medoptaget saadanne Invalider og efterladte, der har opnaaet dansk Indfødsret ved Lov, saafremt de er født her i Riget. Der sigtes herved til en Del i øvrigt forsørgelsesberettigede Personer, navnlig Krigsenker, der ved at være fødte Nord for den tidligere Grænse og flyttet tilbage hertil inden 15. Juni 1920 er blevne afskaarne fra at faa dansk Indfødsret i Henhold til § 1 i Lov Nr. 474 af 5. September 1920 eller fra at optere efter samme Lovs § 3, hvilket under de givne Forhold ikke bør komme dem til Skade med Hensyn til Invalideforsørgelse.

Som Betingelse for at nyde Forsørgelse efter denne Lov har man ment at maatte kræve, at vedkommende har fast Bopæl og varigt Ophold, idet Erfaringen har lært, at en stor Del forsørgelsesberettigede Personer ellers, for at nyde godt af de øjeblikkelige Valutaforhold, trods formel Bopæl i Danmark, vil tage Ophold i Ud-

landet, og Forsørgelsen paa denne Maade ikke vil blive nydt her i Landet.

Bestemmelsen i Paragrafens sidste Stykke fastslaar udtrykkelig, at Personer (det drejer sig navnlig om tilskadekomne Officerer), der har faaet deres Pension og herunder ogsaa Erstatning for Tilskadekomst ordnet ved den sønderjydske Pensionslov Nr. 351 af 7. August 1922, ikke tillige kan faa Invalideforsørgelse efter nærværende Lov.

Til § 2.

Invalidebegrebet er i nærværende Paragraf bestemt væsentlig som i den almindelige danske Invalidelov af 22. December 1919 § 1.

Til § 4.

Bestemmelsens 2det Stykke svarer til den sønderjydske Pensionslovs § 4 Nr. 3.

Til §§ 6—8.

Medens den tyske Lovgivning indenfor Krigsinvaliderne gav større Forsørgelse til saadanne, der havde paadraget sig Skaden ved direkte fjendtlig Indvirkning (altsaa særlig ved Fronttjeneste), har man ment at burde udligne denne Forskel i nærværende Lov, idet den dels var vanskelig at gennemføre i Praksis, dels selve Skadens Virkning var lige generende for Krigsinvaliden, hvad enten den var paadraget foran eller bagved Fronten.

Ved Fastsættelsen af Forsørgelsesbeløbene har man søgt at finde en Skala, ved hvis Anvendelse de i nærværende Paragrafer omhandlede Beløb i Forbindelse med det i § 34 nævnte midlertidige Tillæg ikke overskrider de hidtil udbetalte Forsørgelser, og samtidig de sværere Invaliditeter faar en noget forbedret Forsørgelse mod, at de ganske smaa Invaliditeter, der hidtil har været for rigelig aflagte, sættes noget mindre højt. Fredsinvaliderne faar ligesom hidtil, og saaledes som ogsaa forudsat i den almindelige Invalidelov af 22. December 1919 § 7, en noget mindre Forsørgelse end Krigsinvaliderne.

Værnepligtige Officerer fik efter de hidtidige tyske Regler en større Forsørgelse